

ДОГОВІРНІ ВІДНОСИНИ У СФЕРІ ПЕРЕДАННЯ МАЙНОВИХ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Анатолій Кодинець,

доцент кафедри інтелектуальної власності Київського національного університету імені Тараса Шевченка, кандидат юридичних наук, доцент

Стаття присвячена розгляду цивільно-правових аспектів регулювання договірних відносин щодо передання майнових прав інтелектуальної власності, аналізу чинного законодавства у сфері розпоряджання правами на результати інтелектуальної діяльності, визначення правової природи цієї групи, а також формулюванню висновків і пропозицій, спрямованих на вдосконалення цивільного законодавства в зазначеній галузі.

Ключові слова: договір про передання виключних майнових прав інтелектуальної власності; розпоряджання правами інтелектуальної власності; торговельна марка; інформаційні відносини, результат інтелектуальної діяльності; цивільне законодавство

У сучасних умовах розвитку ринкових відносин зростає значення та роль договору як універсальної правової моделі опосередкування відносин, заснованих на юридичній рівності, вільному волевиявленні й самостійності їхніх учасників. За цих обставин зростає значення та розширюється сфера застосування договорів, виникають нові договірні конструкції, зміщуються акценти в механізмі нормативного регулювання порядку й умов укладення та виконання зобов'язань договірного характеру.

Нині в галузі інтелектуальної діяльності укладається велика кількість різних за своїм характером і природою договорів, значну частину з яких становлять специфічні договірні конструкції, притаманні лише зазначеній сфері. Тож науковий аналіз правової природи та місця договорів щодо передання майнових прав інтелектуальної власності в системі цивільно-правових договорних зобов'язань, дослідження

їхніх особливостей і аспектів договірного регулювання відносин у сфері розпоряджання правами на результати інтелектуальної діяльності набувають особливого значення. Зазначеними факторами зумовлюється актуальність цього дослідження.

Метою публікації є дослідження цивільно-правових аспектів регулювання договірних відносин щодо передання майнових прав інтелектуальної власності, аналіз чинного законодавства у сфері розпоряджання правами на результати інтелектуальної діяльності, визначення правової природи цієї групи договорів, а також формулювання висновків і пропозицій, спрямованих на вдосконалення цивільного законодавства в зазначеній галузі.

Питання вдосконалення правового регулювання договірних відносин у сфері інтелектуальної діяльності були предметом наукового дослідження представників різних галузей юридичної науки, зокрема, І. Безклубого,

ДОГОВІРНІ ВІДНОСИНИ

В. Дмитришина, І. Кривошеїної, В. Крижної, Б. Падучака, О. А. Підпригори, О. Тверезенко та інших науковців. Науковим підґрунтям дослідження проблем цієї публікації стали численні публікації О. Кохановської, присвячені розробці теорії цивільно-правового регулювання інформаційних відносин. При написанні статті використовувались як загальнонаукові, так і спеціально-юридичні методи дослідження правових явищ та юридичних категорій.

Поряд з ліцензійним договором, який опосередковує відносини з надання майнових прав інтелектуальної власності, іншою договірною конструкцією, що відображає процес розпоряджання правами на результати інтелектуальної діяльності шляхом їх передачі, є договір про передання виключних майнових прав інтелектуальної власності, котрий отримав своє нормативне закріплення в ст. 1113 ЦК України [1].

Відповідно до цього договору особа, що має виключні майнові права інтелектуальної власності, передає іншій стороні повністю або частково ці права згідно із законом на визначених договором умовах.

На відміну від ліцензійного договору, договір про передання прав інтелектуальної власності спрямований на повну уступку майнових прав на твір, винахід, корисну модель, промисловий зразок, торговельну марку чи інший об'єкт інтелектуальної власності, тому зміст договору про передання прав інтелектуальної власності передбачає безповоротне відчуження прав на об'єкт охорони.

Перше, на що звертається увага при аналізі особливостей цього договору, є його ідентифікація у Цивільному кодексі України. Стаття 1113 ЦК України його позначає як «договір про виключних майнових прав інтелектуальної власності».

Беручи до уваги, що Цивільний кодекс України не всі майнові права ін-

телектуальної власності відносить до категорії виключних, доцільність включення для позначення договору формулювання про передачу виключних майнових прав є достатньо сумнівною. Цивільний кодекс України в ст. 424 не відносить до групи виключних прав, зокрема, право на використання об'єкта права інтелектуальної власності, а також вказує на існування інших майнових прав, встановлених законом, які також можуть не мати виключного характеру. За такого формулювання назви договору можна дійти висновку, що невиключні майнові права на об'єкт інтелектуальної власності не можуть бути предметом цього договору.

Крім цього, зважаючи, що ст. 33 Закону України «Про авторське право і суміжні права» [2] виділяє такі види авторських договорів, як договір про передачу виключного та невиключного права на використання, може скластися також хибне уявлення про те, що договір про передачу виключного права на використання твору та договір про передання виключних майнових прав інтелектуальної власності є правочинами одного виду.

Проте за авторським договором про передання виключного права на використання твору надається право використовувати твір певним способом і у встановлених межах тільки одній особі. При цьому за особою, що надає виключне право на використання твору, залишається право на використання цього твору лише в частині прав, які не надаються. Тож, за своєю суттю такий договір є ліцензійним договором, укладеним на умовах виключної ліцензії. На відміну від нього договір про передання майнових прав інтелектуальної власності передбачає повне відчуження таких прав іншій особі. Фіксація в його назві терміну «виключний» потрібно розцінювати як неточність законодавця, що має бути змінена при оновленні цивільного законодавства України.

Закон України «Про авторське право і суміжні права» в ст. 31 встановлює положення, що автор (чи інша особа, яка володіє авторським правом) може передати свої майнові права будь-якій іншій особі повністю або частково. Передача майнових прав автора (чи іншої особи, що володіє авторським правом) оформляється авторським договором. Наразі загально визнаною вважається позиція щодо тотожності договору про передання виключних майнових прав інтелектуальної власності, про який ідеться в ст. 1113 ЦК України та авторського договору про відчуження зазначених прав, що згадується у ст. 31 Закону України «Про авторське право та суміжні права». При цьому необхідно наголосити, що власне термін «авторський договір» не вказує на тип відповідної договірної конструкції, а тільки надає можливість визначити об'єкт, щодо якого укладається договір. Це може бути твір літератури, науки, мистецтва, комп'ютерна програм чи база даних. Однак у цивілістичній науці розмежування договорів здійснюється залежно від їхньої юридичної природи, а не виходячи за характером їхнього об'єкта. Інакше існували б договори нерухомості, земельні договори, автомобільні договори тощо. При цьому, безумовно, специфіка, правового режиму об'єкта впливає на відповідний договірний тип і може бути підставою для виділення такого договору в окремих видів. Наприклад, в межах договірних типів купівлі-продажу, існують різновиди: договори купівлі-продажу нерухомості, купівлі-продажу транспортних засобів тощо. Отже, юридична категорія «авторські договори» дозволяє лише визначити майбутню сферу використання об'єкта та власне об'єкт інтелектуальної власності, проте не визначає договірний тип розпорядження правами на результат інтелектуальної діяльності.

Незважаючи на існування в спеціальному законодавстві таких видів до-

говорів, як авторські та ліцензійні, за задумом розробників, правила глави 75 ЦК України повинні поширюватися на всі випадки розпорядження майновими правами інтелектуальної власності, незалежно від об'єкта. Тож і в сфері інших об'єктів інтелектуальної власності розпорядження майновими авторськими правами може здійснюватися на підставі авторського ліцензійного договору чи договору про передання майнових авторських або суміжних прав.

Зазвичай, за договором про передання майнових прав інтелектуальної власності здійснюється повна уступка майнових прав на об'єкт інтелектуальної власності. Водночас особливості правової охорони деяких об'єктів припускають можливість часткової передачі прав. Зокрема, відповідно до ст. 494 ЦК України обсяг правової охорони торговельної марки визначається наведеними у свідоцтві її зображенням і переліком товарів та послуг. Класифікація товарів і послуг для реєстрації торговельних марок здійснюється на підставі їх групування у відповідні класи, згідно з вимогами міжнародних угод (зокрема, Ніццької угоди про міжнародну класифікацію товарів і послуг для реєстрації знаків від 15.06.1957 р. [3]). Тож власник свідоцтва може передати належні йому права на торговельну марку для певних класів товарів і послуг, залишивши собі право на її використання щодо інших товарів, для позначення яких була зареєстрована марка. У такому разі маємо справу частковою передачею прав інтелектуальної власності.

Потрібно підкреслити, що згідно з таким договором здійснюється передача всього комплексу прав на об'єкт інтелектуальної власності, а не певної їх частини. Проте договір про передання виключних майнових прав у сфері авторського права може передбачати відчуження лише певних майнових прав на твір. Відповідно до ч. 2 ст. 31 Закону України «Про авторське право

ДОГОВІРНІ ВІДНОСИНИ

і суміжні права» майнові права, що передаються за договором, мають бути в ньому визначені. Майнові права, не зазначені в договорі як відчужувані, вважаються такими, що не передані.

Договори про передання виключних майнових прав на об'єкти промислової власності характеризуються певними особливостями. При передачі права інтелектуальної власності на такий об'єкт власник охоронного документа не може залишити за собою будь-яке право на його використання, встановити будь-які часові чи територіальні обмеження прав, які переходять до правонаступника. Як наголошується в юридичній літературі, «це принципова відмінність передання права власності для об'єктів промислової власності від передання авторських прав, де допускається дроблення прав» [4, 27].

На підставі договору про передання прав інтелектуальної власності до набувача переходять не лише права, а й обов'язки щодо об'єкта договору. Зокрема, обов'язки з використання запатентованого об'єкта, з підтримання чинності патенту чи свідоцтва та ін. Крім цього, укладення договору про передання виключних майнових прав інтелектуальної власності не впливає на ліцензійні договори, що були укладені раніше. Тож, якщо передання права на об'єкт промислової власності здійснюється за наявності чинних ліцензійних договорів про передачу права на використання цього об'єкта, власник повинен поінформувати майбутнього правонаступника про укладені ліцензійні договори й отримати його згоду на прийняття на себе обтяжень, що випливають у зв'язку з укладеними раніше ліцензійними договорами щодо об'єкта інтелектуальної власності.

Проте чинне законодавство не містить такого обов'язку правоволодільця, а також не встановлює правові наслідки неповідомлення набувача про існування раніше укладених ліцензійних договорів щодо переданих за договором майнових прав.

Звичайно в разі виникнення спору суд за аналогією може застосувати ст. 659 ЦК України, що встановлює обов'язок продавця попередити покупця про права третіх осіб на товар. Відповідно до цієї норми продавець зобов'язаний попередити покупця про всі права третіх осіб на товар, який продається (права наймача, право застави, право довічного користування тощо). У разі невиконання цієї вимоги покупець має право вимагати зниження ціни чи розірвання договору купівлі-продажу, якщо він не знав і не міг знати про права третіх осіб на товар.

Проте, розглянувши мінімальну судову практику з застосування аналогії національними судами та беручи до уваги положення ст. 419 ЦК України про незалежність одне від одного права власності та права інтелектуальної власності, можливість застосування норми ст. 659 ЦК України в разі неповідомлення відчужувачем (правоволодільцем) про укладені ліцензійні договори щодо переданих за договором майнових прав є достатньо мінімальною.

Таким чином, у тексті Цивільного кодексу України варто безпосередньо зазначити про обов'язок відчужувача повідомити набувача про обмеження майнових прав, які випливають з раніше укладених ліцензійних договорів. У зв'язку із зазначеним пропонується ч. 2 ст. 1113 ЦК України доповнити положенням такого змісту: «Особа, що передає майнові права інтелектуальної власності, зобов'язана попередити іншу сторону про всі права третіх осіб щодо майнових прав на об'єкт інтелектуальної власності. У разі невиконання такої вимоги набувач має право вимагати зниження ціни договору або його розірвання, якщо він не знав і не міг знати про такі права третіх осіб».

Договір про передачу виключних майнових прав інтелектуальної власності вважається чинним, якщо він укладений у письмовій формі. Проте,

згідно з ч. 2 ст. 1114 ЦК України факт передання виключних майнових прав інтелектуальної власності, що є чинними після їхньої державної реєстрації, підлягає державній реєстрації.

Однак спеціальне законодавство містить інші вимоги до державної реєстрації договорів про передачу прав на об'єкти промислової власності, встановлюючи факультативність такої реєстрації (ч. 9 ст. 16 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» [5], ч. 8 ст. 28 Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» [6]). Беручи до уваги, що Цивільний кодекс України є основним актом цивільного законодавства (ч. 2 ст. 4), то його норми мають пріоритет над положеннями спеціальних законодавчих актів, а тому застосовується підхід, визначений у Цивільному кодексі України.

Тож договори про передачу майнових прав на винаходи, корисні моделі, промислові зразки, сорти рослин і породи тварин, компоновання інтегральної мікросхеми й торговельні марки підлягає державній реєстрації. Така реєстрація здійснюється на підставі відповідних підзаконних актів Державною службою інтелектуальної власності, зокрема згідно з Інструкцією про подання, розгляд, публікацію та внесення до реєстру відомостей про передачу права власності на знак для товарів і послуг та видачу ліцензії на використання знака для товарів і послуг, затвердженої Наказом Міністерства освіти і науки України від 03.09.2001 р. № 576 [7].

Чинне законодавство не дозволяє однозначно визначити момент набрання чинності договором про передання майнових прав інтелектуальної власності, тобто, чи діють права та обов'язки за таким договором, що підлягає реєстрації, з дати реєстрації чи з моменту підписання сторонами договору. З огляду на положення законодавства про необхідність реєстрації договорів про передання майнових

прав на об'єкти, права на які реєструються (винаходи, корисні моделі, промислові зразки, сорти рослин, компоновання інтегральної мікросхеми й торговельні марки) чинність такого договору має пов'язуватися з датою його реєстрації. Вирішення питання в іншому ракурсі нівелюватиме норму Цивільного кодексу України про потребу державної реєстрації таких договорів.

Такої позиції щодо визначення моменту чинності договору про передання майнових прав інтелектуальної власності дотримується Пленум Вищого господарського суду України, який у п. 67 Постанови від 17.10.2012 р. № 12 [8] наголошує таке. Державна реєстрація прав інтелектуальної власності на знак для товарів і послуг (торговельну марку) засвідчується свідоцтвом України на знак для товарів і послуг, з видачею якого закон і пов'яже набуття відповідних прав. Отже, оскільки право інтелектуальної власності на знак для товарів і послуг (торговельну марку) набувається з моменту відповідної реєстрації, то й договір про передання виключних майнових прав на такий об'єкт, хоча й має виконуватися сторонами з моменту його підписання, але безпосередньо не надає новому власникові виключних майнових прав на знак для товарів і послуг (торговельну марку), які переходять до нього лише з моменту здійснення державної реєстрації. Якщо така реєстрація не відбулася, особа, котрій за договором передавалося право власності на знак для товарів і послуг (торговельну марку), не набуває права власника за свідоцтвом України на знак для товарів і послуг.

Водночас для уникнення невідповідності в законодавстві необхідно передбачити момент переходу майнових прав інтелектуальної власності за договором, як це зроблено в ст. 1234 ЦК Російської Федерації. Зокрема, названа стаття визначає, що виключне право на результат інтелектуальної

ДОГОВІРНІ ВІДНОСИНИ

діяльності чи на засіб індивідуалізації переходить від правовласника до правонабувача в момент укладення договору про передання виключних майнових прав інтелектуальної власності, якщо угодою сторін не передбачено інше. Проте, якщо договір про відчуження виключного права підлягає державній реєстрації виключне право на такий результат переходить до набувача в момент державної реєстрації цього договору [9]. Закріплення подібної правової норми доцільне також і в законодавстві України.

На думку низки вчених, до договору про передання (відчуження) майнових прав інтелектуальної власності в більшості випадків за аналогією можуть застосовуватися правила про договір купівлі-продажу, за яким одна сторона (продавець) передає чи зобов'язується передати майнові права у власність другій стороні (покупцеві), а покупець приймає або зобов'язується прийняти зазначені права та сплатити за них певну грошову суму. Такі положення мають право на існування, якщо інше не впливає зі змісту чи характеру цих прав [4, 26].

Така позиція викликає заперечення з огляду на положення ст. 419 ЦК України, котрі чітко визначає, що право інтелектуальної власності та право власності на річ не залежать одне від одного; перехід права на об'єкт права інтелектуальної власності не означає переходу права власності на річ і, навпаки перехід права власності на річ не означає переходу права на об'єкт права інтелектуальної власності. Тож до договору про передачу речі не можуть застосовуватися положення, що стосуються передачі майнових прав інтелектуальної власності. Аналогічно до договору про передання майнових прав інтелектуальної власності не можуть застосовуватися норми закону щодо купівлі-продажу речі. Застосування таких норм суперечить правовій природі прав інтелектуальної власності та нормам Цивільного кодексу України.

Цивільний кодекс України не містить особливих вимог до змісту досліджуваного договору, вказуючи лише, що умови договору про передання виключних майнових прав інтелектуальної власності, що погіршують становище творця відповідного об'єкта чи його спадкоємців порівняно зі становищем, передбаченим законодавством, а також обмежують право творця на створення інших об'єктів, є нікчемними.

Чинним законодавством не визначені істотні умови договору про передання майнових прав інтелектуальної власності. На наш погляд, до істотних умов необхідно віднести, насамперед, умову про об'єкт договору, тобто результат інтелектуальної, творчої діяльності, майнові права на який передаються за договором. Об'єкт договору має бути чітко визначений шляхом зазначення повної назви об'єкта інтелектуальної власності, фіксації номера патенту чи свідоцтва та дати його видачі.

Іншою істотною умовою договору про передання майнових прав інтелектуальної власності є умова про предмет. Під предметом цього договору слід розуміти сукупність майнових прав, які передаються. Ця умова є особливо важливою для договорів про передачу майнових прав інтелектуальної власності на об'єкти авторського та суміжних прав, адже згідно зі ст. 31 Закону України «Про авторське право і суміжні права» майнові права, не зазначені в договорі як відчужувані, вважаються такими, що не передані. Стосовно об'єктів промислової власності при визначенні предмета достатньо вказівки про передачу всіх майнових прав на обумовлений договором об'єкт.

Істотною умовою є також умова про ціну майнових прав інтелектуальної власності, що передаються за договором. Законодавство, проте, не містить вимоги щодо обов'язкової оплатності такого договору. Тож договором може бути передбачена можливість безоплатної передачі майнових прав набувачеві. Водночас, зважаючи на реалізацію

лії ринкової економіки, в умовах якої нові знання є найціннішим товаром, практика укладання таких договорів є достатньо незначною. Ціна майнових прав інтелектуальної власності може бути безпосередньо визначена у договорі у вигляді фіксованої суми. Сторони можуть визначити в договорі лише порядок її погодження. В останньому випадку умова про ціну вважається також виконаною. Умова безоплатної передачі майнових прав інтелектуальної власності має бути чітко зазначена в тексті договору.

Деякі вимоги до договору про передавання прав інтелектуальної власності на торговельну марку встановлені Законом України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг». Згідно зі ст. 16 названого Закону передача права власності на знак не допускається, якщо вона може стати причиною введення в оману споживача щодо товару та послуги чи стосовно особи, котра виготовляє товар або надає послугу.

Вищий господарський суд України у постанові Пленуму № 12 [8] у цьому аспекті наголошує, що виготовлення продукції неналежної якості новим власником знака не є підставою для визнання недійсним договору про передачу (відчуження) права власності на знак, укладеного з первісним власником, адже умова щодо якості товару не є істотною для договору про передачу прав, на відміну від ліцензійного договору.

Будь-яка передача права інтелектуальної власності на торговельну марку передбачає заміну особи правоволодільця, тому споживач, який вважає, що товаровиробником є колишній власник торговельної марки, потенційно може бути введений в оману в разі здійснення виробництва продукції чи надання послуг під торговельною маркою, належною новому правоволодільцю. Як наслідок, існування цього положення є підставою для визнання нечинним практично будь-якого договору щодо передавання ви-

ключних майнових прав інтелектуальної власності на торговельну марку. З огляду на наведене, пропонується виключити з тексту Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» ч. 2 п. 7 ст. 16, а саме положення про недопущення передачі права власності знак, якщо це може бути підставою для введення в оману споживача щодо особи, котра виготовляє товар або надає послугу.

На підставі проведеного дослідження договірних відносин щодо передавання майнових прав інтелектуальної власності й аналізу чинного законодавства у сфері розпоряджання правами на результати інтелектуальної діяльності можна визначити особливості договору про передавання майнових прав інтелектуальної власності в системі цивільно-правових договорів.

Цей договір є правовою формою реалізації належних суб'єктові майнових прав на об'єкт інтелектуальної власності шляхом їх безповоротного відчуження іншій особі (набувачеві). Він спрямований на перехід майнових прав інтелектуальної власності від однієї особи до іншої з можливістю набувача як самому використовувати охоронювані майнові права, так і шляхом їх наступної передачі іншим суб'єктам.

За договором передаються майнові права інтелектуальної власності з їхніми обтяженнями. Майнові права можуть бути надані іншим особам за ліцензійними договорами, проте їх перехід до набувача не впливає на чинність раніше укладених ліцензійних договорів.

Передавання майнових прав інтелектуальної власності може здійснюватися на підставі оплатного чи безоплатного договору. При цьому має бути закріплена презумпція оплатності договору про передавання майнових прав інтелектуальної власності.

Форма договору має ускладнений характер. Договір про передавання майнових прав інтелектуальної власності обов'язково укладається письмово.

ДОГОВІРНІ ВІДНОСИНИ

Договір щодо об'єктів промислової власності, права на які засвідчуються патентом або свідоцтвом, підлягає обов'язковій державній реєстрації. У законодавстві необхідно закріпити положення згідно з яким, якщо договір про передання майнових прав інтелектуальної власності підлягає державній реєстрації, то майнове право на об'єкт інтелектуальної власності переходить до набувача в момент державної реєстрації договору.

Підбиваючи підсумки дослідження цивільно-правових аспектів регулювання договірних відносин щодо передавання майнових прав інтелектуальної власності, можна зазначити про існу-

вання й інших проблем регламентації договірних зобов'язань у сфері інтелектуальної діяльності, значна кількість яких є наслідком прогалин, недоліків і суперечностей чинного законодавства, відсутності стійких теоретичних підходів правової охорони. Сформульовані висновки та пропозиції мають на меті вдосконалити систему нормативного регулювання відносин щодо передачі прав інтелектуальної власності на підставі договору, що є перспективним завданням вітчизняної правової системи. ♦

Список використаних джерел

1. Цивільний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. — 2003. — № 40. — Ст. 356.
2. Закон України «Про авторське право і суміжні права» від 23.12.1993 р. № 3792-XII // Відомості Верховної Ради України. — 1994. — № 13. — Ст. 64.
3. Ніццька угода про Міжнародну класифікацію товарів і послуг для реєстрації знаків [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
4. Дмитришин В. С. Розпорядження майновими правами інтелектуальної власності : конспект лекцій / В. С. Дмитришин; Акад. інтелект. власності, Ін-т інтелект. власності і права. — К., 2005. — 212 с.
5. Закон України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» від 15.12.1993 р. // Відомості Верховної Ради України. — 1994. — № 7. — Ст. 36.
6. Закон України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» : у редакції Закону України від 01.06.2000 р. // Відомості Верховної Ради. — 2001. — № 8. — Ст.37.
7. Інструкція про подання, розгляд, публікацію та внесення до реєстру відомостей про передачу права власності на знак для товарів і послуг та видачу ліцензії на використання знака для товарів і послуг, затвердженої наказом Міністерства і науки України від 03.09.2001 р. № 576// Офіційний вісник України. — 2001. — № 34. — С. 376. — Ст. 1615.
8. Постанова Пленуму Вищого господарського суду України від 17.10.2012 р. № 12 «Про деякі питання практики вирішення спорів, пов'язаних із захистом прав інтелектуальної власності» // Вісник господарського судочинства. — 2012. — № 6. — Ст. 57.
9. Гражданский кодекс Российской Федерации. Часть четвертая / авт. вступ. ст. В. Ф. Яковлев, А. Л. Маковский. — М.: Норма, 2007. — 400 с.

Надійшла до редакції 02.12.2014 р.

Кодинець А. Договорные отношения в сфере передачи имущественных прав интеллектуальной собственности. Статья посвящена рассмотрению гражданско-правовых аспектов регулирования договорных отношений по передаче имущественных прав интеллектуальной собственности, анализу действующего законодательства в сфере распоряжения правами на результаты интеллектуальной деятельности, определению правовой природы этой группы, а также формулировке выводов и предложений, направленных на совершенствование гражданского законодательства в указанной области.

Ключевые слова: договор о передаче исключительных имущественных прав интеллектуальной собственности; распоряжение правами интеллектуальной собственности; торговая марка; информационные отношения, результат интеллектуальной деятельности; гражданское законодательство

Kodynets A. Contractual relations in the transfer of intellectual property rights. In modern conditions of development of market relations are increased the value and role of the treaty as a universal model of mediation legal relations based on legal equality, self-determination and independence of their participants. In these circumstances, the value of the contracts are increased and the scope of contracts are expanded, new contractual structures are created, mechanism of regulatory procedures are changed .

Today in the field of intellectual activity there are a large number of different contracts of different nature, a significant portion of which are specific contractual design, unique to this area. Therefore, the scientific analysis of the legal nature and place of contracts on the transfer of intellectual property rights in the civil contractual obligations, the study of their features and aspects of the contractual regulation of relations in the disposal of the rights of intellectual property has the particular importance.

Along with the license agreement, which regulate relationships for the provision of intellectual property rights, there are other contractual models which reflect the process of disposal of the rights of intellectual property. This is a contract on transfer of exclusive intellectual property rights, which received its regulatory consolidation in the art. 1113 of the Civil Code of Ukraine.

Under this contract, the person who holds the exclusive intellectual property rights, transfers the rights to another party in whole or in part according to the law on certain contract conditions.

In contrast to the license agreement, agreement on the transfer of intellectual property rights is aimed at full assignment of property rights to the work of art, invention, utility model, industrial design, trade mark or other intellectual property object, so the content of the contract on the transfer of intellectual property rights implies irreversible alienation the rights of intellectual property.

Form of this contract has complicated character. Agreement on the transfer of intellectual property rights is a mandatory in written form. Agreement on industrial property rights shall be subject to mandatory state registration. In article are made the conclusion that the law should secure the position, according to which if the contract for the transfer on intellectual property rights are subject to state registration, the property rights of intellectual property passes to the purchaser at the moment of state registration of the contract.

The article considers the civil-legal aspects of the contractual relationship on the transfer of intellectual property rights, the analysis of the current legislation in the area of disposal of the rights of intellectual property, determination of the legal nature of this group agreements, as well as the formulation of conclusions and recommendations aimed at improving the civil legislation in this area.

Key words: contract on transfer of exclusive intellectual property rights; disposal of intellectual property rights; trade mark; information relations, the result of intellectual activity; civil law